

Sindicalistes

XAVIER SALVADOR

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 27.04.09

En pocs mesos hem assistit a quatre congressos sindicals, els de CCOO i els de la UGT, importants per tot el que se n'ha vist, llegit i sentit. Es pot comptabilitzar, per exemple, algun retoc cosmètic a les cúpules (al sindicat majoritari hi ha hagut nous secretaris generals a Madrid i Barcelona) i l'expressió clara que les organitzacions que representen els treballadors hauran d'exercir una funció vital per a la bona ordenació de les relacions socials en temps de greu crisi econòmica com l'actual. Evidentment, a més de tot el que s'hi ha pogut veure, el més important d'aquests congressos és el que gairebé no es percep, però que, com gairebé qualsevol activitat amb dimensió política, acostuma a ser el més substantiu i essencial de tot.

Per exemple, una derivada és que la pau social tornarà a algunes empreses catalanes. No és que estigués especialment pertorbada, però la tradicional unitat d'acció sindical es va trencar circumstancialment a causa dels tacticismes típics dels prolegòmens congressuals. També serà positiu naturalitzar la relació entre sindicats i administracions, que teòricament no s'ha de contaminar per aquestes disputes però que sempre es veu afectada per filies, fòbies i adhesions que són tan inconfessables com anacròniques.

Indirectament, també tornaran a recuperar protagonisme els que exerceixen el sindicalisme més sofert, el que es practica a les empreses, als comitès i seccions sindicals. Lluny dels focus de les cúpules, del poder polític i de la representativitat institucional, aquests delegats

viuen l'aspecte més amarg de la crisi: la interlocució amb les bases, amb les empreses i, en molts casos, amb la direcció de les seves organitzacions. Un crucigrama amb certa dificultat de resolució.

Pressionats per dalt, per baix, i fins i tot lateralment, els sindicalistes de base s'estan guanyant el cel en temps de marasme laboral. Per desgràcia, queden fora del reconeixement públic; reben impropis possiblement injustificats i la seva dedicació a la causa col·lectiva acostuma a posar-se en dubte. Però sense el seu compromís, el sistema de relacions laborals a Espanya estaria atrofiat i, evidentment, a mercè del mercat.